

Bror Carlsson, 50 år med Kinnasand

- det har varit en rik tid

— På hösten 1935 boc-kade jag vördsamt för verkmästare Otto Pettersson och så fick jag börja ett halvår på prov med att plocka upp spolar, minns Bror Carlsson som nu efter 50 år på Kinnasand går i pension vid årsskiftet.

— Det blev många fina år med både respekt för och "rackartyg" med Pettersson, skrattar han och minns också högtidsstunderna var 14:e dag då alla fick ställa upp sig på led i fabriken.

— Då klev nämligen Fröken Johansson ned från kontoret, i nuvarande vävstugan, och kallade fram

var och en för att ta emot lönen. Det kändes som en hedersbetygelse av första rang trots att man hade jobbat för pengarna, minns Bror Carlsson.

Bror Carlsson är kinnagrabb av födseln och det föll sig naturligt att far Anders Carlsson, som då jobbade i pressen hos Claes Håkansson på Kinna Sanden, också skulle fråga för sina söner, Gunnar och Bror. Redan då var det över 100 anställda på fabriken.

Halvår på prov

— Den 20 januari 1936 hade jag gått på prov ett halvår och då kallade verkmästare (jämför idag med fabrikschef) Otto Pettersson in mig och frågade om jag vill gå i lära till vävare.

— Han tyckte nog att det var gott gry i "Pressar-Anders" lille grabb, skrattar Bror Carlsson. Jag har sedan fått vara med om en fantastisk ut-

veckling under 50 år fram till nu. Jag har jobbat som vävare, vävlagare och sedermera som arbetsledare.

— Men då fick jag börja med att spola garn ett år och därefter fortsätta med att serva väveriet med spolar. Själva vävningen inledde jag med att stå bredvid och kika på "Kilbo-Fina" som var en väverska ingen annan satte på plats. Inte ens dåvarande chefen major Sven Edvard Engdahl som tog över fabriken 1930 sedan han gift sig med kusinen och dottern till Claes Håkansson. Major Engdahl var en "barsker gubbe" med käpp och han gick ofta runt i fabriken och pekade på saker som skulle plockas upp. Men "Kilybo-Fina" klarade han inte, istället passade han på att peka på mig för att plocka upp koner och annat som rök om "Kilbo-Fina" när hon hastade runt bland sina tre vävstolar.

Har alltid känt mig hemma

Det var många festliga duster i fabriken på 40-talet när den stränge Otto